

Pierre Doat

ROMÁN O ANDĚLECH

NEBESKÝ
PROLOG

*U nebeských bran,
za věčné Přítomnosti*

Alex právě vystoupal do nebeských výšin. Jen o chvíli dřív – zda to byla minuta nebo deset let, to by neuměl říct – se setkal s Kristem. Bylo to úžasné! Aniž ho k tomu musel Kristus vybízet, Alex byl jakoby uchvácen a unášen směrem vzhůru k nebeské bráně. A pak vešel branou dovnitř. Jeho srdce – měl ho ještě vůbec? – bušilo ostošest. Zatímco kráčel Královstvím a marně se snažil něco uvidět v té oslňující záři, jež ho zaplavila, najednou pocítil, že vedle něj někdo je.

„To jsem rád, že mě konečně můžeš vidět!“ zvolal ten někdo veselým hlasem.

„Kdo jsi?“ zeptal se Alex překvapeně. Otočil se, aby zjistil, komu ten hlas patří: přišel mu jaksi povědomý.

„Promiň, ještě sis zjevně nezvykl na oči svého oslaveného těla, ale to se brzy zlepší. Je fakt, že po celý svůj pozemský život jsi používal hlavně svůj tělesný zrak. Tady se díváme očima lásky. Ale jsem

přesvědčen, že i když mě zatím úplně nevidíš, jistě dobře víš, kdo jsem.“

„Jak bych to asi mohl vědět? Už jsme se někdy setkali?“

„No, dalo by se to tak říct... Od tvého početí až do této chvíle jsem se od tebe nehnul ani na krok.“

„Tak o tom nic nevím,“ namítl Alex. Připadal si trochu hloupě, že stále nechápe, kdo to na něj mluví. „Jsi snad někdo z mé rodiny?“

„To nejsem. Snaž se trochu!“ naléhala ta záhadná bytost.

„Už vím! Jsi můj světec, můj křestní patron! Je to tak?“

„Vůbec ne! Varovali mě, že si to budeš myslet. Ale je to kapánek nespravedlivé. Tvůj světec se o tebe od tvého křtu sice staral, to je jasné, ale pochop, že tam dole jsi nebyl jediným nositelem toho jména. Kdyby ses jmenoval třeba Athenagoras nebo Evagrius, to by tvůj patron neměl až tolik práce, ale Alex? No, rozhodně neměl na starost jenom tebe!“

Alex se nenechal rozhodit ironickým tónem svého tajemného společníka a hádal dál:

„Ty tedy tvrdíš, že ses o mě staral po celý můj život?“

„Ano, po celý tvůj život jsem tě ani na chvíli nespustil z očí. Možná mi namítneš, že přece nemám oči. Ale takhle se to u vás dole říká.“

„Cože? Ty nemáš oči?“ otázal se Alex vyjeveně.

„Ne. Nebo ano. No, je to složitější, vysvětlím ti to později. Pořád ještě nevíš?“

„Říkáš, žeš mě nespustil z očí... To jsi mi jako vždyc-ky přiletěl na pomoc, kdykoli jsem tě potřeboval?“ zeptal se náhle Alex se skrývaným úsměvem, který jeho společník ihned zachytil.

„Byl jsem u tebe na jedno mávnutí křídel!“ přitakal neznámý.

„Tak už je mi to jasné! Jsi můj anděl strážný.“

„Bingo!“

Ted' už Alex začal tu bytost pomalu rozpoznávat, přinejmenším její obrysy. Ne však způsobem, jakým vídal věci na zemi. Svého anděla „viděl“ tím lépe, čím více k němu pociťoval náklonnost a přátelství – při pomýšlení, že by to mohl být skutečně jeho anděl strážný. Ted' už ho vnímal mnohem zřetelněji; dokázal odhadnout vzhled jeho nehmotného těla a krásu toho, co vypadalo jako tvář. Alex se chtěl vrhnout do čehosi, co mu připadalo jako andělská náruč.

„Opravdu jsi to ty?“ zeptal se ho dojatým hlasem, vztáhl ruce a vykročil k oné průzračné bytosti, jako by ji chtěl obejmout.

„Hej, bacha, já nemám ruce ani náruč! Co si to o mně myslíš? Podle tebe bych měl mít i křídla, ne?“

„Cože? Ty nemáš křídla?“

„Je toho ještě spousta, co se musíš dozvědět, ale co už: aspoň nebudeš těmi svými legračními dotazy obtěžovat všechny kolem. Ostatně patří to k mému údělu. Tak to bychom měli, už mě tedy vidíš líp?“

„Nejenže tě vidím líp, ale hlavně už tě poznávám! Tvoji přítomnost dobře znám a teď mám dokonce pocit, jako bych tě už někdy i viděl!“ zvolal Alex. „Ale teď mi prosím řekni, jak se jmenuješ. Často jsem přemítal, jaké je asi tvé jméno.“

„Ach jo! Všichni kladete stejné otázky. Jste fakt legrační, s tou vaší potřebou všechno pojmenovat. Ale dobře, uznávám, že je to součástí toho, co po vás Ten, který je, chtěl od samého počátku. Nebudu tě napínat. Jmenuji se Elímelek.“

„Elímelek? Vtipné jméno... Co to znamená?“

„*Můj Bůh je Král*. Máš snad nějaké připomínky ke jménu, které mi dal Nejvyšší?“

„Ne, vůbec ne. Pasuje ti skvěle,“ odpověděl Alex, který právě s překvapením zjistil, že jeho anděl je kapánek vztahovačný.

„Dobrá,“ ujal se Elímelek znovu slova. „Čím chceš začít?“

„Jak to myslíš?“

„Než tě zanechám s ostatními, můžeš mi položit jednu otázku..., o něčem, co tě odjakživa zajímalo. Pak budeš mít celou věčnost na to, abys zjistil všechno ostatní. Ale řekli nám, abychom vám dali možnost

položit jednu otázku, abyste si postupně zvykali na způsob, jak to tu chodí, jak tady nahoře uvažujeme. Můžeš se tedy zeptat, na co chceš.“

„Řekli vám...? To jsou kdo, ti ,oni‘?“

„Tohle je ta tvoje otázka?“ zeptal se anděl.

„Ne, to ne!“ vykřikl rychle Alex. „Dej mi vteřinku, zamyslím se.“

„Víš, tady čas neexistuje. Jedna vteřina může trvat opravdu dlouho. Ale jasně, nespěchej, tady u nás říkáme: *Máš na to celou věčnost*. Jen prosím, neptej se mě, kdo zabil Johna Kennedyho, nebo kolik je 1318 děleno druhou odmocninou z 369. To bych byl hodně zklamaný. Mimochodem, je to 68,6123.“

Alex, stále ještě rozradostněný z toho, že směl vejít do slávy Nejvyššího, nečekal, že si bude muset ještě s něčím lámat hlavu (kterou už vlastně ani neměl). Jeho rozum byl tak vykořeněn nedávným setkáním s Kristem, že mu vůbec nešlo přemýšlet. Začal lovit v hloubi své duchovní paměti, ale v mysli měl úplný vír myšlenek. Bylo toho tolik, co mohl objevovat, tolik věcí, na které by se mohl zeptat! Po chvíli ho však přece jen něco napadlo.

„Myslím, že už jsem tu otázku vymyslel. Zvláště když mi máš odpovídat právě ty. Mimochodem, jsem opravdu šťastný, že tě konečně vidím... A teď tedy moje otázka, je docela prostá: kdo jsou to vlastně andělé?“

OBSAH

Nebeský prolog	5
Pozemský prolog.....	13
1.	
„Jako anděly nás stvořil...“	21
2.	
Když kolem přejde anděl	39
3.	
Boží mistrovské dílo	53
4.	
Alexovo povolání.....	85
5.	
Den Velkého Příslibu	107
Epilog.....	129
Doslov	141

